

Sygn akt III K 353/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Remigiusz Pawłowski

Protokolant Weronika Duda (apl. rad.)

po rozpoznaniu w dniu 23.06.2014 r.

sprawy J. K., syna H. i I., zd. R., urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że w dniu 24 marca 2014 r. w W. na ul. (...), na drodze publicznej, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. Nr 98 poz. 606 z późn. zm.), w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,27 mg/l, 0,29 mg/l, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym, tj. samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Orzeka:

I. Przyjmując, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk, na podstawie art. 66 § 1 kk i 67 § 1 kk postępowanie warunkowo umarza na okres roku próby;

II. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 353/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 marca 2014 roku, w godzinach wieczornych J. K., spożywał alkohol w postaci piwa. Następnego dnia tj. 24 marca 2014 roku, J. K., około godziny 05:55 prowadził ulicą (...) - od strony ulicy (...) w W., samochód marki V. o numerach rejestracyjnych (...). Na ulicy (...) na wysokości numeru 167 oskarżony został zatrzymany do rutynowej kontroli przez patrol Policji w ramach działań „trzeźwy poranek”. Kierowcę poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie przeprowadzone w godzinach: 05:58 i 06:14 na urządzeniu kontrolno-pomiarowym typu Alco-Sensor IV CM o numerze fabrycznym (...), wykazało odpowiednio jego stężenie w wymiarze 0,27 mg/l i 0,29 mg/l. Oskarżony J. K. podczas kontroli przyznał wobec funkcjonariuszy Policji, że wypił 1 litr piwa poprzedniego dnia. Po zakończeniu niezbędnych czynności, oskarżony przekazany został bratu D. K. i zwolniony do domu.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: protokołu przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3), oświadczenia (k. 6), zeznań świadka K. S. (k.7v), częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 12-13).

Oskarżony J. K. na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i po zaproponowanej przez Prokuratora kary w trybie art. 335 kpk, poddał się dobrowolnie karze. Następnie wystąpił z wnioskiem z dnia 27 marca 2014 roku (k. 18), o warunkowe umorzenie wszczętego wobec niego postępowania karnego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się w szczególności na zeznaniach świadka K. S., wyjaśnieniach oskarżonego, a także na załączonych do akt sprawy dokumentach, w szczególności protokole przebiegu badania trzeźwości.

Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom oskarżonego J. K., który przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i nie negował faktu prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu o stężeniu wykazanym stosownym badaniem. Badanie, posiadającym kalibrację ważną do dnia 09.08.2014r. (k. 3v), urządzeniem typu Alco-Sensor IV CM, jakiemu oskarżony został dwukrotnie poddany – wykazało zawartość 0,27 mg/l oraz 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym przezeń powietrzu. Oskarżony co niewątpliwie na tle inkryminowanej sprawy znajdował się w stanie nietrzeźwości. Stan ten jest zdefiniowany w art. 115 § 16 kk. Zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo zawartość alkoholu w 1 dm⁽³⁾ (czyli 1 litrze) wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg lub prowadzi do stężenia przekraczającego te wartości. Powyższe dane znalazły odzwierciedlenie w protokole użycia Alkomertu (k. 2).

Okoliczności zatrzymania oskarżonego do kontroli drogowej znajdują w przeważającej mierze potwierdzenie w pełni obiektywnych, a co za tym idzie wiarygodnych zeznaniach świadka K. S.. Świadek jest funkcjonariuszem Policji, który opisał szczegółowo przebieg interwencji przeprowadzanej w dniu 24.03.2014r. pod nazwą „trzeźwy poranek” z udziałem oskarżonego. Z relacji świadka wynika, że oskarżony kierował samochodem marki V. o numerach rejestracyjnych (...) na ulicy (...) w W. prowadząc w/wym., samochód znajdując się w stanie nietrzeźwości. Sąd uważa, iż świadek zeznawał w toku postępowania w sposób całkowicie obiektywny, zgodny z zapamiętanym stanem rzeczy. Brak jest jakichkolwiek okoliczności mogących wskazywać, że świadek, będący funkcjonariuszem publicznym, całkowicie obcym dla oskarżonego, mógłby dopuścić się przestępstwa składania fałszywych zeznań, czyli relacjonować przebieg zdarzenia, w celowy sposób przekłamując zapamiętany wycinek rzeczywistości. Relacja jego jest w zasadzie tożsama z wyjaśnieniami oskarżonego, co dodatkowo potwierdza ich wiarygodność. Są one potwierdzone ponadto dowodem w postaci zaprotokołowanej czynności z badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 2). Wobec powyższego nie ma żadnych przesłanek na podstawie których można byłoby podważyć wartość dowodową zeznań K. S..

Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci dokumentów: protokołu użycia alkomatu (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3), dane o karalności (k. 14, k. 22), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 43) dokumentacji medycznej (k. 34-39), albowiem nie stwierdził jakichkolwiek okoliczności mogących świadczyć o ich nieautentyczności lub niezgodności wskazanych w nich faktów z rzeczywistym stanem rzeczy. Całość ujawnionego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jest wewnętrznie spójna, jego analiza prowadzi do konsekwentnych i logicznych wniosków.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zasadny staje się wniosek, że oskarżony J. K. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 1 kk, a jego wina nie może budzić żadnych wątpliwości.

Sąd Rejonowy uznał, iż kwalifikacja prawna czynu popełnionego przez oskarżonego została określona przez Prokuratora prawidłowo. Warunkiem odpowiedzialności z art. 178a § 1 kk jest prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, znajdując się w tym czasie w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Bezspornym jest, iż ulica (...) w W. zalicza się do miejsc, na których możliwe jest dopuszczenie się zachowania naruszającego dyspozycję powołanego przepisu. Do oceny, czy oskarżony znajdował się w momencie prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości, należy stwierdzić, iż po porównaniu wyników badania na zawartość alkoholu w organizmie J. K. z powołanym przepisem, nie ulega wątpliwości, że również i to znamię przestępstwa zostało wypełnione.

Do przyjęcia odpowiedzialności oskarżonego za zarzucony mu występki niezbędnym jest ponadto odniesienie do strony podmiotowej, czyli nastawienia sprawcy do czynu. Przestępstwo z art. 178a § 1 kk może być popełnione jedynie umyślnie – bądź w zamiarze ewentualnym, bądź to w zamiarze bezpośrednim w rozumieniu art. 9 § 1 kk.

Podkreślić bowiem należy, że oskarżony zakończył spożywanie alkoholu w godzinach wieczornych dnia poprzedniego – kilkanaście godzin przed podjęciem jazdy samochodem. Mając na względzie wiek sprawcy i to, że jest osobą dojrzałą, a co za tym idzie świadomość możliwości interakcji alkoholu z przyjmowanym zestawem leków związanych z jego chorobą i przedłużony czas spalania spożytej dawki alkoholu, stwierdzić należy, że można było od niego wymagać zachowania mającego na celu weryfikację stopnia intoksykacji organizmu przed przystąpieniem do prowadzenia samochodu. W ocenie Sądu, J. K. swoim działaniem naruszył jeden z bezwzględnych zakazów Prawa o ruchu drogowym, przy czym zachowanie to zostało objęte zamiarem ewentualnym. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zasadny jest zatem wniosek, że oskarżony J. K. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

Zdaniem Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie, zachodzą wszelkie przesłanki materialne, jak i formalne zastosowania instytucji określonej w art. 66 kk a tym samym wniosek oskarżonego w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania karnego zasługuje na uwzględnienie. Przechodząc do omówienia przesłanek formalnych, podkreślić należy, iż oskarżony nie był uprzednio karany za jakiegokolwiek przestępstwo (karta karna k. 22), natomiast ustawowy wymiar kary przewidziany za przestępstwo stypizowane w art. 178a § 1 kk mieści się w granicach, o których mowa w art. 66 § 2 kk.

Kolejnym niezbędnym elementem przypisania sprawcy odpowiedzialności za czyn zabroniony jest ustalenie kwestii jego zawinienia – a zatem czy w określonej sytuacji mógł dochować wierności prawu oraz czy czyn był karygodny, a zatem społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy. Wyrok warunkowo umarzający postępowanie oznacza przypisanie sprawcy popełnienie przestępstwa, oparte na stwierdzeniu jego winy, przy jednoczesnym zaniechaniu jego skazania i wymierzenia mu kary, a zatem rozstrzygnięcia w przedmiocie karalności. Warunkowe umorzenie, przy spełnieniu określonych w art. 66 kk dodatkowych wymogów formalnych jest możliwe wtedy, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne.

Podkreślenia wymaga, iż samo prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości jest oczywiście czynem społecznie szkodliwym – ze względu na zagrożenie, jakie stwarza osoba prowadząca pojazd w stanie nietrzeźwości dla bezpieczeństwa innych osób uczestniczących w ruchu drogowym oraz dla bezpieczeństwa mienia. Z tego względu czyn ten jest czynem zabronionym zgodnie z kodeksem karnym. Jednakże już w ramach całego zakresu zachowań polegających na prowadzeniu samochodu w stanie nietrzeźwości należy odróżniać mniej i bardziej szkodliwe zachowania. Przy ocenie tej szkodliwości należy brać pod uwagę zarówno okoliczności sprawy – a więc stopień nietrzeźwości, motywację sprawcy, a także miejsce prowadzenia pojazdu czy bardziej ogólnie okoliczności towarzyszące temu zdarzeniu. W tym przypadku stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu nie było wysokie – wynosiło odpowiednio 0,27 mg/l i 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponadto oskarżony prowadził samochód około godziny 06:00 nad ranem, a więc niewątpliwie stwarzał mniejsze zagrożenie, niż gdyby samochód prowadził w ciągu dnia przy dużym natężeniu ruchu. Przede wszystkim jednak Sąd uznał, że stopień winy oskarżonego (w postaci zamiaru ewentualnego), nie jest znaczny, ponieważ wynikał przede wszystkim z niezasadnie powziętego przekonania o trzeźwości. Oskarżony sięgnął po alkohol, a po jego spożyciu wszedł do samochodu, gdyż czuł się trzeźwy. Sąd w tym zakresie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego dotyczącym okoliczności zdarzenia, gdyż oskarżony konsekwentnie przedstawiał te okoliczności w toku postępowania i znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Ponadto wyjaśnienia oskarżonego pozostawały spójne i logiczne, zaś oskarżony nie próbował negować podstawowego faktu, tj. stanu własnej nietrzeźwości. Przedstawił natomiast okoliczności, czyli mylne przekonanie o własnej trzeźwości, które spowodowały że doszło do feralnego zdarzenia. Oznacza to, że oskarżony był i jest świadomy zagrożenia wynikającego z prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości i jest przekonany o konieczności respektowania związanych z tym norm prawnych.

Nadto w ocenie Sądu, w świetle powyższych ustaleń postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia, wykonywanie pracy zarobkowej uzasadniają przypuszczenie, że pomimo nie wydania wyroku skazującego J. K. będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. Po pierwsze, oskarżony jest osobą niekaraną, pracuje jako pracownik gospodarczy. Po wtóre, przyznał się od razu do popełnienia zarzucanego

czynu, okazał skruchę, wziął na siebie pełną odpowiedzialność za popełniony czyn. Zachowanie oskarżonego w toku postępowania świadczyło o tym, że ma pełną świadomość wagi popełnionego czynu. Oskarżony jak Sąd zdołał zauważyć w powyższych rozważaniach jest osobą dojrzałą, ponadto prowadzi samochód od wielu lat posiadając bogate doświadczenie w tym zakresie. Jak dotąd jedynie raz uczestniczył w kolizji drogowej za którą został ukarany trzystu złotowym mandatowym karnym (k. 43), następnie nie wchodził w konflikt z prawem w związku z prowadzeniem samochodu. Zdarzenie będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie miało w życiu oskarżonego charakter incydentalny i brak jest podstaw by przypuszczać, że J. K. ponownie naruszy porządek prawny.

Biorąc pod uwagę wagę zarzucanego czynu, Sąd uznał, że właściwe będzie warunkowe umorzenie postępowania na okres 1 roku próby. Ten okres pozwoli na ocenę, czy trafna była prognoza Sądu co do oskarżonego, jednocześnie wpłynie na niego mobilizująco. Świadomość, że w okresie próby kolejne nierozważne zachowanie może spowodować podjęcie warunkowo umorzonego postępowania i doprowadzić do wymierzenia najdotkliwszego dla oskarżonego środka karnego – zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, będzie dostateczną motywacją do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Mając na uwadze fakultatywny charakter orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów w razie rozstrzygnięcia warunkowo umarzonego postępowanie Sąd w niniejszej sprawie odstąpił od wymierzenia tego środka karnego. Oskarżony miał zatrzymane prawo jazdy przez ponad 2 miesiące. W ocenie Sądu oskarżony w pełni zrozumiał naganność swego zachowania. Nie ma potrzeby oddziaływania prewencyjnego na oskarżonego przez stosowanie tego środka karnego. W ocenie Sądu nie jest również spełniona przesłanka określona w art. 42 § 1 kk – nie zachodzi sytuacja, w której prowadzenie pojazdu przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji – na przyszłość. Ponadto zastosowanie wobec oskarżonego w sprawie niniejszej zakazu prowadzenia pojazdów byłoby nadmiernie dotkliwe. Nawet przy najniższym wymiarze tego środka karnego (1 rok), skutkowałby on utratą lub poważnym ograniczeniem możliwości oskarżonego dotychczasowego zarobkowania. Taki rezultat pozostawałby zaś niewątpliwie sprzeczny z dyrektywami wymiaru kary i środków karnych.

Jednocześnie na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił J. K. od ponoszenia kosztów sądowych w całości. Mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, a w szczególności wysokość jego dochodów, Sąd Rejonowy uznał, iż poniesienie kosztów postępowania byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.